

**EEN GAT IN HET HEK,
OF BEDDOEZELDE LIEFDE**
(A Hole In The Fence, Or Love Defiled)

Toneelspel in twee bedrijven

door

DAVID FOLEY

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN GAT IN HET HEK, OF BEDOEZELDE LIEFDE -A HOLE IN THE FENCE, OR LOVE DEFILED** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DAVID FOLEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1998 by David Foley
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

De professor

Jamie

Theo

Dhr. Vole

Eerwaarde Hutch

De Nichten:

Petey

Ella

Chuck

De Lokvogels:

George

Mick

Vern

De volgende personages worden gespeeld door andere personages:

Dr. Cranky, Politie, Militaire Politie, Meneer Pumphrey, Meneer Haney, Meneer Chump, Gevangenenbewaarder, Roosevelt, Zijn naaste medewerker, Bisschop Woollett, Senatoren.

DECOR:

Het decor is een leeg toneel waarop de volgende decorstukken kunnen worden uitgereden:

Een pooltafel, een kamer in de YMCA, een zitje in een restaurant, een tweepersoonsbed, een hek, een eiken bureau, een rechtbank.

Het volgende toneelstuk is gebaseerd op een schandaal dat zich in 1919 en 1920 afspeelde in Newport, Rhode Island. Voor onderzoek en materiaal van de rechtbankverslagen ben ik dank verschuldigd aan het relaas van Lawrence R. Murphy in 'Perverts by Official Order'. (Perversie op Officieel Bevel)

Het toeval wil dat rond diezelfde tijd een, toen nog onbekende, Amerikaanse toneelschrijver verbleef in de Marine en Leger YMCA in Newport, waar hij werkte aan zijn eerste roman. Zijn betrokkenheid bij het schandaal berust echter volledig op fantasie.

EERSTE BEDRIJF

(een leeg toneel. De professor verschijnt midden op het toneel. Hij is van onbepaalde leeftijd - strikt gesproken in de twintig, maar een van die mensen die, misschien door beginnende kaalheid, een snor, lichte corpulentie, of misschien door vroege volwassenheid er nooit jong uitziet en dat ook nooit heeft gedaan. Hij draagt een jas van tweed en een slobberige broek, die er alle twee afgedragen uitzien. Hij spreekt het publiek toe met geestdriftig enthousiasme)

PROFESSOR: Goedenavond! Goedenavond! En welkom in het..... theater, waar hedenavond.... laten we zeggen het vermaak? Doen we.... waar het vermaak voor hedenavond Een gat in het hek door David Foley zal zijn, geregisseerd door... met de onbetaalbare medewerking van.....,,, *(enzovoort. Kijkt op een kaartje met aantekeningen dat hij vasthoudt)* Heb ik iedereen gehad? Heb ik.... genoemd? *(roept naar de coulissen)* Zal ik de verlichting en de kostuums doen? Hm? *(geen antwoord; tegen het publiek)* O, nou ja, maakt niet uit. *(stopt het kaartje met aantekeningen afwezig in zijn zak; dan schermt hij zijn ogen af tegen het licht)* Zit iedereen goed? Mooi, mooi!

Welnu! Om te beginnen moet u zich verbeelden dat dit lege toneel.... *(werpt een blik op de coulissen)* dat hopelijk niet te lang leeg zal zijn.... de kustplaats Newport op Rhode Island is. Hier, toen de republiek nog jong was, liepen de vrouwen over de rotsachtige kliffen, wachtend tot hun walvisvaarders zouden terugkeren van de zee. Dankzij de rijkdom verkregen uit walvistraan en zaad, kon hier een welvarende gemeenschap in New England opbloeien. Tevens, tegen het einde van de vorige eeuw, trokken de Amerikaanse staal- olie- en spoorwegbaronnen hier hun baronieën op. Als het vroege voorjaar haar jaarlijkse onthaal in New York achter de rug had, werd daar alles ingepakt en kwam men hierheen; stel het u voor, in koetsen, omringd door voetvolk, afgeladen met zijden jurken en ochtendjassen en wandelstokken met gepolijste gouden knoppen.

Nu is het echter 1919. De marinebasis hier, gevestigd in 1882, is tijdens de recente oorlog onstuimig uitgebreid. Jongemannen met allerlei verschillende achtergronden, die met een open gezicht en kinderlijke verwachtingen hun ouderlijk huis hebben verlaten, bevolken hier de straten; worden 's middags uitgenodigd voor theevisites bij de dochters van Newport; wonen soirées bij die worden gegeven door de notabelen van de stad; worden bezocht door de geestelijken van de diverse geloofsrichtingen die deze uitzonderlijk tolerante stad omvat; nemen deel aan een groot aantal gezonde ontspanningsactiviteiten die zijn bedacht om het gevoel van verwarring en heimwee tegen te gaan dat ze overvalt, zo ver weg van de vertrouwde zaken...

Voor een jongeman ver weg van huis is er vanzelfsprekend geen plek zo belangrijk als de YMCA. Gebouwd in 1911 dankzij een donatie van \$315.000 van mevrouw Thomas Emery uit Cincinnati, Ohio, en gevestigd direct naast het gerechtsgebouw. De Marine en Leger Young Men's Christian Association van Newport, Rhode Island was gesticht als plek waar zorg kon worden besteed aan de morele gezondheid van deze jonge matrozen. Alles wat een jongen nodig had was er aanwezig: een restaurant, een kapperszaak, een sportzaal, een zwembad, een grote foyer om elkaar te ontmoeten en nader kennis te maken, boven kleine kamers die tegen een lage prijs per nacht verhuurd werden. O, ja, en er was een biljardkamer. *(roept naar de coulissen)* Klaar? *(tegen het publiek)* Eerste scène.

Als de professor af gaat, rolt er een pooltafel het toneel op. Jamie en Theo komen er achteraan met een keu in hun hand. Jamie is een pezige, enigszins verwijfde man van voor in de twintig. Theo is langer, potig, met donker krullend haar en een licht dreigende blik. Beiden dragen een matrozen kostuum. Ze beginnen te poolen.

JAMIE: Bal zes in de hoek. *(dat doet hij)*

THEO: Strak. *(Jamie haalt zijn schouders op en verplaatst zich om de tafel en loopt daarbij zo dicht langs Theo dat hij hem even raakt)*

JAMIE: Vier in het midden. *(doet het. Loopt weer erg dicht langs Theo)*
Twee in het midden. *(hij mist)*

THEO: *(sarcastisch)* Auwww.

JAMIE: *(houdt zijn blik even vast)* Jammer.

THEO: *(krijt zijn keu)* Waar ben jij ingekwartierd?

JAMIE: Ik werk in de apotheek.

THEO: *(geïnteresseerd)* Ja? *(dempt zijn stem)* Kan jij spul krijgen?

JAMIE: Wat krijg ik er voor terug? *(stilte. Ze kijken elkaar aan. Theo kijkt als eerste weg en gaat verderop staan en maakt zich op voor zijn volgende stoot)*

THEO: Ik heb geld.

JAMIE: *(ongeïnteresseerd)* O. *(door de toon van Jamie aarzelt Theo. Dan)*

THEO: Zeven in de hoek. *(dat doet hij)*

JAMIE: Uitmuntend. *(Theo kiest positie voor zijn volgende stoot. Jamie loopt achter hem langs en staart naar zijn achterwerk. Hij laat de keu erlangs glijden)* Mmmmm. *(Theo keert zich vliegensvlug naar hem om en grijpt hem bij zijn hemd)*

THEO: Hé! *(hij houdt hem even vast terwijl zij elkaar aankijken. Dreigend)* Je weet wat ik met jou zou kunnen doen?

JAMIE: *(beantwoordt zijn blik; koel)* Hmmm. *(Vern, een enigszins domme, roodharige matroos verschijnt links op het voortoneel. Jamie richt zijn blik nu op hem. Vern werpt een paar aarzelende blikken in zijn richting. Jamie dankbaar)* Nou, kijk dat eens... *(Theo kijkt over zijn schouder en ziet Vern. Richt zich weer tot Jamie. Heft zijn hand op en dwingt Jamie om hem weer aan te kijken)*

THEO: Hé. Ik dacht dat wij met een spelletje bezig waren.

JAMIE: *(een tel)* Oké.

(de lichten op de pooltafel gaan uit en deze wordt van het toneel gehaald. Petey verschijnt rechts op het voortoneel. Hij is een jonge matroos die de indruk geeft de luiers nog niet helemaal ontgroeid te zijn. Zijn haar is erg blond, zijn gezicht is erg rond, zijn ogen zijn erg blauw. Zijn gezichts- uitdrukking is een combinatie van eindeloze onschuld en eindeloze hitsigheid. Fluitend steekt hij snel het toneel over. Op het moment dat hij hem passeert, ziet hij Vern, stopt abrupt, aarzelt, doet een paar passen in de richting waar hij vandaan kwam, werpt een zijdelingse blik op Vern, dan schuifelt hij een paar keer onzeker heen en weer.

Vern werpt hem een zenuwachtige blik toe. Plotseling stapt Petey op hem af)

PETEY: Hé, heb jij een sigaret voor me? *(zonder iets te zeggen, haalt Vern een pakje te voorschijn en biedt het Petey aan. Petey neemt er eentje, steekt hem in zijn mond, dan zoekt hij zijn zakken af)* Geen aansteker. *(als Vern zijn sigaret aansteekt houdt hij met zijn handen die van Vern stil)* Dank je, maat. *(een tel)* Hé, zaterdagavond? Heb jij dan wat?

VERN: Nee.

PETEY: Ik ook niet. In dit gehucht is niets te doen. En ik ben zo geil als een beer. Snap je. Maar wat kan je eraan doen? De meiden hier keuren je geen blik waardig. Of je moet poen hebben. Zonder geld ben je nergens in deze wereld, hè? Wat ben jij aan het doen?

VERN: Gewoon.... eh.... staan.

PETEY: *(een tel)* Nou, dat is het, toch? Het enige wat je kan doen. Gewoon staan. Dit is de saaiste plek die ik ooit heb gezien. *(krabt aan zijn kruis)* O, maar, tjonge, ik kan vanavond wel wat gebruiken. Ik knap zowat hier. En jij?

VERN: Hm.mm

PETEY: Maar wat valt eraan te doen? Geen meid in zicht, toch? En ook al was het zo, dan zouden ze nog niet eens op je spugen om je te redden als je sterft van de dorst. Wat kan je eraan doen? Wat, wat, wat?

VERN: Kweenie.

PETEY: Verdrink je zorgen. Luister. Ik heb wat drank bij me. Ik weet zeker dat jij wel een slok kan gebruiken.

VERN: Reken maar.

PETEY: Maar niet hier. Mensen kijken. Luister. Ik heb hier een kamer voor vannacht. Zullen we naar boven gaan?

VERN: Zeker.

PETEY: Nou, kom op dan! *(hij trekt Vern van het toneel af als de lichten op het voortoneel uitgaan en aangaan op het toneel rechtsachter op een kamer van de YMCA: een smal opklapbed, een bureau, een stoel, een kastdeur. Theo en Jamie komen op)*

THEO: Dit is je kamer?

JAMIE: Soms huur ik hem voor een weekeinde. Je weet maar nooit.
Vind je ervan?

THEO: Wat moet ik ervan vinden?

JAMIE: *(gaat naar Theo toe en aait over zijn borst)* Dat mag jij zeggen.
*(hij legt zijn hand op de wang van Theo en wil hem gaan kussen.
Theo grijpt zijn pols en houdt hem weg van zijn gezicht)*

THEO: Dat moet ik niet hebben.

JAMIE: Wat jij wilt. Zeg maar wat je wil hebben.

THEO: Heb je wat voor me?

JAMIE: Heb ik 'wat' voor je?

THEO: Je weet wel. *(Jamie haalt een klein papieren pakketje uit zijn zak en biedt het Theo aan. Theo maakt het open, snuift er wat van op, wacht op de uitwerking, en stopt het dan in zijn zak)*

JAMIE: Hé!

THEO: Jij kan meer krijgen. *(hij maakt zijn riem los en gooit zijn hoofd achterover)* Oké. Doe het maar. *(Jamie knoopt de gulp van Theo los, steekt zijn hand in zijn broek en streeft. Op het moment dat hij op zijn knieën zakt wordt het toneel verduisterd)*

(als de lichten weer aangaan, is de YMCA kamer verdwenen en staat midden op het toneel een zitje in een restaurant, groot genoeg voor twee mensen die tegenover elkaar zitten. De professor zit er en eet zijn ontbijt. Meneer Vole komt op de tafel af. Hij is een korte, taaie man, ongeveer veertig, met een gezicht als een bijl en geslepen, toegeknepen ogen)

DHR. VOLE: Ah, professor! Goedemorgen! Uw ontbijt!

PROFESSOR: Goedemorgen, meneer Vole! Ja, wat laat, vrees ik. Ik ben nooit zo vroeg op als ik zou willen. Discipline, zoals altijd, blijft voor mij ongrijpbaar. Die late avonden...

DHR. VOLE: Maar u snapt wel! Zelf heb ik ook nog niet gegeten. Zal ik bij u komen zitten?

PROFESSOR: Ik ben vereerd. *(meneer Vole gaat zitten en spreidt zijn servet uit op zijn schoot)*

DHR. VOLE: U maakt het laat 's avonds?

PROFESSOR: Hm?

DHR. VOLE: U zei dat u nog laat op was. Het leven van een schrijver, denk ik. De kleine uurtjes. Schrijven en schrijven.

PROFESSOR: Helaas, nee. Ik genoot van het vrolijke gezelschap van een paar jonge matrozen hier in de YMCA.

DHR. VOLE: *(aandachtig)* Werkelijk?

PROFESSOR: Ja. Mijn hoofd *(berouwvol tikt hij ertegenaan)*

DHR. VOLE: Ik snap het. Aan de druiven gezeten.

PROFESSOR: Wat sterkers, moet ik bekennen.

DHR. VOLE: Dat blijft ons geheim, professor. Van mij geen woord. *(een tel)* Ik weet zeker dat u een hoop ziet.

PROFESSOR: Een hoop wat?

DHR. VOLE: Kom, kom, professor. U bent schrijver. Niet veel dingen ontgaan u....

PROFESSOR: Ik probeer mijn ogen open te houden. En mijn hart. *(op dit moment komt een ober naar de tafel. Het is 'Ella', een zwarte man van rond de dertig: mager en lang, met een groot hoofd een gracieuze tred en een potloodlijntje rond de ogen)*

ELLA: *(tegen dhr. Vole)* Wat kan ik voor jou doen, moppie?

DHR. VOLE: Twee spiegeleieren. Spek. Laat de toast niet aanbranden.

ELLA: Koffie, schat?

DHR. VOLE: Zwart. *(als Ella weggaat, buigt hij dichterbij de professor toe)* Ziet u dat?

PROFESSOR: Wat?

DHR. VOLE: Make-up! Oog-potlood! Ik herken ze op een kilometer afstand.

PROFESSOR: Wat herkent u op een kilometer afstand. *(Dhr. Vole leunt achterover en kijkt even schattend naar de professor)*

DHR. VOLE: Professor, of u bent de meest onschuldige die er bestaat of u bent de grootste huichelaar.

PROFESSOR: Ik hoop dat ik beiden ben, meneer Vole.

DHR. VOLE: Beiden?

PROFESSOR: Om te schrijven zijn beiden nodig.

DHR. VOLE: *(lacht)* U bent uniek, en dat bent u! *(buigt naar hem toe)*
Nee, ik zal u zeggen wat ik bedoel, omdat ik het idee heb dat u mij kunt helpen. Ik bedoel geperverteerden!

PROFESSOR: Geperverteerden?

DHR. VOLE: Kom, zo onschuldig bent u ook weer niet, professor. Het zit er hier vol mee. Dat weet ik. Het is mijn taak om geperverteerden te kennen.

PROFESSOR: *(nieuwsgierig)* Uw taak? Wat uitzonderlijk. Nou, elke dag dat ik niet op iets nieuws stuit, moet ik als een verloren dag beschouwen. *(Ella komt op met het ontbijt van dhr. Vole. Dhr. Vole wacht tot hij weg is alvorens hij verder gaat)*

DHR. VOLE: Nou, u mag erom lachen, professor. Maar ik heb dingen gehoord waarvan uw haren recht overeind zouden gaan staan. Ze vertellen mij dingen. Ze denken dat ik een van hen ben. De dingen die ik heb gehoord. Orgieën. Mannen verkleed als vrouwen. Drugs. Tegennatuurlijke daden. Dingen die ik niet zou herhalen tegen een beschaafd man als u.

PROFESSOR: En toch hebben zij ze wel tegen u verteld.

DHR. VOLE: Ik heb mijn methodes. Heb ik ooit verteld wat ik deed voordat ik bij de marine ging?

PROFESSOR: Ik geloof van niet.

DHR. VOLE: Ik was negen jaar rechercheur bij de politie van Connecticut.

PROFESSOR: Mijn hemel! Nou, van nu af aan zal ik op mijn hoede zijn als u in de buurt bent.

DHR. VOLE: Geheel niet nodig, professor. In u herken ik een geestverwant. Iemand die, net als ik, onzedelijkheid verafschuwt en houdt van deugdzaamheid.

PROFESSOR: Het was het Griekse ideaal.

DHR. VOLE: *(argwanend)* Als u dat zegt, professor. Als u dat zegt. Maar houd uw ogen open en u zal begrijpen wat ik bedoel. En ik zal mij iets laten ontvallen: ik ben iets op het spoor. Ik kan er nu niets over zeggen. Uiterst geheim. Maar wacht u maar af. Dit stadje zal nog wat meemaken.

PROFESSOR: Ik ben in opperste staat van paraatheid, meneer Vole.

DHR. VOLE: (*glimlacht. Een tel*) Nou, meneer. Ik ben u dankbaar. Ik krijg niet vaak de gelegenheid om met een ontwikkeld man als u te praten, een man van de letteren. Hoe vordert uw werk?

PROFESSOR: Bij vlagen, vrees ik.

DHR. VOLE: Geef niet op. Ik zie in u een man met groot inzicht. (*veegt zijn mond af*) Weet u, ik heb er ooit zelf aan gedacht om eens iets in die richting te proberen.

PROFESSOR: Schrijven?

DHR. VOLE: Geloof het of niet.

PROFESSOR: Nou ja, het verlies voor de literatuur is een aanwinst voor het leger.

DHR. VOLE: Marine.

PROFESSOR: Marine. Excuses.

DHR. VOLE: Niet nodig. Nee, wat mij op het idee bracht was het recherche werk. Je moet weten wat de drijfveer is van mensen. Wat ze diep vanbinnen beweegt. Met schrijven is het net zo, lijkt mij.

PROFESSOR: Ja, maar je eigen drijfveer, meneer Vole, dat is degene die het moeilijkste is om te begrijpen.

DHR. VOLE: (*kijkt hem opnieuw scherp aan*) Als u dat zegt, professor. Als u dat zegt. (*de professor staat op en komt naar het voortoneel. Het zitje in het restaurant rijdt van het toneel af. Hij richt zich tot het publiek*)

PROFESSOR: Ik heb het gevoel dat ik het publiek een verklaring schuldig ben voor mijn eigen betrokkenheid bij deze zaak. Meneer Vole liet zich reeds ontvallen dat ik schreef, en dat deed ik zeker, bezig met de voorbereidingen voor het eerste literaire werk waaraan ik sindsdien mijn bescheiden bekendheid heb te danken. Ik was jong, vanzelfsprekend, of zo jong als ik ooit ben geweest, want de jeugd is iets dat aan mij voorbij is gegaan en soms denk ik wel eens dat ik rechtstreeks van het begin van de puberteit een sprong naar de middelbare leeftijd heb gemaakt.

Tevens was ik arm, en het enige zolderkamertje dat ik mij met mijn armzalige middelen kon veroorloven, was een klein kamertje bovenin de YMCA. Mijn schrijfwerk leverde me daar de reputatie van 'boekenwurm' op onder de medebewoners, met het ontzag of de verwarring die het mysterieuze verband tussen papier en woorden bij ze opriep. Professor noemden ze mij, en professor,

voor de komende twee uur, wens ik mijzelf ook te noemen. Welnu dan! *(roept naar de coulissen)* Meneer Vole? *(hij gaat rechts af en meneer Vole marcheert links het toneel op gevolgd door de drie Lokvogels. Ze staan in formatie voor hem, ruggen naar het publiek, als hij ze toespreekt)*

DHR. VOLE: Jullie weten allemaal waarom jullie hier zijn. Stuk voor stuk zijn jullie mij aanbevolen als matrozen met een oprecht karakter, morele juistheid en toewijding aan de marine.

Voor ik verder ga, de taken van deze afdeling zijn strikt geheim. Jullie moeten allen een eed van geheimhouding afleggen. Als er, nadat ik ben uitgesproken, iemand is die van deze taken ontheven wil worden, dan staat het hem vrij om te gaan, zonder een smet of oneervolle vermelding op zijn staat van dienst. Maar als iemand ook maar een woord zegt over wat hier vandaag geschiedt dan zal hij door de Marine van de Verenigde Staten worden gedaagd en veroordeeld wegens eedbreuk. Begrepen? *(stilte. Hij haalt plechtig adem)*

Heren, wij staan aan de rand van een zondeval waarvan zelfs een Romeinse keizer zou blozen. Weet u welke zonde dat is, heren? Het is een ziekte. Biedt het houvast en het zal zich verspreiden, zij die gezond zijn besmetten en zelfs de Staat zelf ondermijnen. Elke moeder stuurt haar zoon naar de marine in de hoop dat zij hem als man zal terugkrijgen, een man, onderwezen in de hoogste idealen van de republiek. Nou, de zoon van elke moeder hier is in gevaar, het gevaar van besmetting met deze vulgaire, verminkende ziekte. De plechtige taak die wij heden op ons nemen, de plechtige eed die wij zweren aan die ver verwijderde moeder die smacht naar haar kind, is om elke pees in ons lichaam aan te spannen, om alle moed die wij hebben in de schaal te leggen, om deze kwaadaardige ziekte uit te roeien.

Jullie plicht is, simpel gezegd, om informatie te verkrijgen over en bewijzen tegen de piemelzuigers en anale ontvangers, die ijverig afnemers zoeken voor hun geduchte handel in het hart van de Marine van de Verenigde Staten. Daartoe moeten jullie het hol van de zonde zelf betreden. Jullie moeten je voordoen alsof je een van hen bent, ga vrij met ze om, wees joviaal en opgewekt, maak afspraakjes en zorg dat ze je in vertrouwen nemen.

Elke ochtend voor tien uur, zullen jullie allen een getypt rapport in viervoud inleveren. Gebruikt carbonpapier moet worden vernietigd. Rapporten moeten gedetailleerd en eerlijk zijn en

moeten de naam en rang van elke verdachte bevatten en zo mogelijk ook waar zij wonen en waar zij ingekwartierd zijn.

Is er op dit moment iemand die ontheven wenst te worden van deze taken? (*niemand beweegt zich*) Dappere mannen! Ik geef jullie de volgende drie woorden mee: Infiltreer, penetreer, rapporteer. U kunt gaan. (*hij salueert. Zij salueren terug en gaan weg*) Tetchill! (*Vern stopt en komt terug*)

VERN: Jawel?

DHR. VOLE: Kom op mijn kantoor en breng verslag uit.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto